

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Ing. P. R.,** proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky,** se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3, proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 26. 10. 2016, č. j. VZP-17-03598018-Z721, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 3 A 181/2017 – 19,

takto:

I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se zamítá.**

II. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 3 A 181/2017 – 19, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 20. 12. 2017 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ředitele žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí žalované, jímž odmítla poskytnout požadovaný výpis z osobního účtu zemřelého pojištěnce – otce žalobce. Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „městský soud" a „napadené usnesení") žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků. V odůvodnění uvedl, že žalobce soudu nedoručil vyplněný formulář týkající se jeho majetkových poměrů, ačkoliv mu byl zaslán s poučením o důsledcích jeho nevyplnění. Městský soud proto

vycházel z podkladů založených ve správním spise. Z nich neplynulo, zda a jaké sociální dávky žalobce pobíral, případně zda za něj jeho náklady hradila jiná osoba. To je podstatné, neboť další příjem v podobě sociálních dávek by mohl žalobci umožnit alespoň částečně zaplatit soudní poplatek, a kdyby byl žalobce evidován na úřadu práce jako nezaměstnaný, bylo by pro něj snazší najít zaměstnání a v důsledku toho by jeho majetková situace mohla umožňovat alespoň částečnou úhradu soudního poplatku.

[2] Městský soud dále konstatoval, že pro rozhodnutí o žádosti žalobce není jediným kritériem pouhá objektivní nemajetnost, ale musí též zvážit, jaké má žalobce možnosti k tomu, aby si prostředky na úhradu soudního poplatku opatřil. Bylo by proti smyslu institutu osvobození od soudních poplatků, kdyby byla zohledňována nemajetnost účastníka, pokud je zároveň alespoň potenciálně v jeho možnostech vykonávat činnost, z níž by mu plynul příjem, avšak takovou činnost z vlastního rozhodnutí odmítá vykonávat. Žalobce se svým rozhodnutím neevidovat se na úřadu práce či na České správě sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) vyloučil z možnosti zohlednit v jeho majetkových poměrech příjmovou složku, jíž může objektivně vzato dosahovat. Žalobce v žádosti také odkázal na dvě usnesení Nejvyššího správního soudu, kterými byl v minulosti od soudního poplatku osvobozen, nicméně městský soud v napadeném usnesení vycházel z aktuální reakce žalobce na výzvu k doložení majetkové situace.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení městským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného usnesení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti žádá o přiznání osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti a o ustanovení zástupce pro toto řízení. Svou žádost odůvodňuje totožně jako v řízení před městským soudem. K obsahu napadeného usnesení uvádí, že v žádosti o osvobození od soudních poplatků pro řízení o žalobě uvedl všechny podstatné skutečnosti. Sdělil, že nemá žádné úspory či příjmy ze samostatné nebo závislé činnosti a nepobírá žádné dávky sociální podpory. Má pouze výdaje za stravu, které jsou hrazeny z důchodu jeho matky. Ve vlastnictví má bytovou jednotku a starší automobil, přičemž tento majetek je exekučně obstaven. Stěžovatel exekuční řízení považuje za nezákonná a uplatnil proti nim opravné prostředky. Absenci příjmů zdůvodňuje tím, že je při hledání práce diskriminován, neboť zaměstnavatelé si v registrech dlužníků prověřují, zda proti uchazečům o zaměstnání není vedeno exekuční řízení. Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením, že by pro něj bylo snazší získat zaměstnání, pokud by byl v evidenci úřadu práce, neboť se jedná o subjektivní názor městského soudu, který nemá oporu v provedeném dokazování. Úřad práce není zaměstnavatelem, pouze zaměstnání zprostředkovává, není proto zárukou, že by byl stěžovatel skutečně přijat do zaměstnání. Rovněž absence výplaty sociálních dávek nemůže být důvodem pro nepřiznání osvobození. Stěžovatel po uplynutí podpůrné doby nemá nárok na podporu v nezaměstnanosti. Měla by mu tak náležet pouze dávka ve výši životního minima. Městský soud se v této souvislosti nezabýval tím, zda stěžovateli vůbec mohly být nějaké jiné sociální dávky přiznány. Sociální dávky nemají sloužit k úhradě soudního poplatku.

Nadto, i kdyby stěžovateli byla jakákoliv dávka přiznána, stala by se předmětem exekuce, a proto by z ní nemohl být soudní poplatek hrazen. Pro posuzovanou věc je tedy nepodstatné, že nebyl veden v evidenci úřadu práce či ČSSZ. Stěžovatel také odkázal na dvě usnesení Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 6 As 32/2017 a 8 As 203/2017), kterými byl v plném rozsahu osvobozen od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud v těchto věcech rozhodoval na základě stejných majetkových poměrů stěžovatele, a měl by proto rozhodnout totožně i v nyní posuzované věci.

[5] Stěžovatel také namítá, že přípis městského soudu ze dne 19. 1. 2018 obsahující v příloze formulář „*Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*“ mu nebyl řádně doručen, neboť nebyl vhozen do domovní schránky na adrese pro doručování. Další pochybení stěžovatel spatřuje v tom, že na zadní straně výzvy České pošty k vyzvednutí zásilky nebyla proškrtnuta kolonka „*K této výzvě je připojeno poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem obálky*“. Tato výzva tak neobsahovala všechny podstatné náležitosti. Přípis městského soudu proto nemohl být doručen fikcí (stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 69/2012). Stěžovatel napadené usnesení považuje rovněž za formalistické, nepřezkoumatelné a nereflektující jeho reálnou situaci. Městský soud nesprávně zjistil skutkový stav, neboť opomenul vypořádat navržené důkazy. Napadené usnesení je nesrozumitelné, neboť městský soud nezdůvodnil, jakého objektivně dosažitelného příjmu měl stěžovatel dosahovat. Žádného takového příjmu totiž nemohl dosáhnout v důsledku vedených exekucí, přičemž do této situace se nedostal vlastní vinou. Městský soud nezkoumal, zda by stěžovatel vůbec na dávku nebo podporu v nezaměstnanosti měl nárok, a posuzoval jeho žádost mechanicky. Na závěr stěžovatel připomíná, že zájem na vymožení částky odpovídající soudnímu poplatku nemůže dosáhnout takové intenzity, aby mu znemožnil přístup k soudní ochraně.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[8] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu má stěžovatel povinnost zaplatit soudní poplatek jen tehdy, směřuje-li jeho kasační stížnost proti rozhodnutí soudu o návrhu ve věci samé či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, bod 27, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS, dostupné tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). Takovým rozhodnutím však usnesení městského soudu ve věci osvobození od soudních poplatků není. Stěžovatelova žádost o osvobození od soudního poplatku je tudíž bezpředmětná.

[9] Z výše uvedeného důvodu se v nyní souzené věci neuplatní ani ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. o povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti (viz shora zmiňované usnesení rozšířeného senátu, konkrétně jeho bod 29). Pokud však stěžovatel o

ustanovení zástupce sám požádal, musí být o jeho žádosti rozhodnuto. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. *„[n]avrhovateli, u něhož jsou splněny předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát“*.

[10] V posuzovaném případě není naplněna podmínka existence nezbytné potřeby zastoupení advokátem k ochraně práv stěžovatele. Kasační stížností se totiž brojí proti procesnímu rozhodnutí městského soudu a předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem je jednoduchá otázka týkající se naplnění podmínek pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků. K tomu, aby zdejší soud přezkoumal zákonnost napadeného usnesení, postačuje, že stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil úvahy městského soudu o stěžovatelově nemajetnosti, zejména pak o nedostatku informací k ověření, zda ze své vůle nerezignoval na opatřování si příjmů. Kasační stížnost obsahuje dostatečné a podrobné argumenty, takže není nutné ustanovit stěžovateli pro řízení před Nejvyšším správním soudem zástupce (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 7/2016 – 17). Nejvyšší správní soud proto stěžovatelův návrh na ustanovení zástupce výrokem I. zamítl.

[11] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení a shledal, že vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých tvrzení stěžovatele městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Napadené usnesení je srozumitelné, neboť městský soud logickým a přezkoumatelným způsobem uvedl, jakými úvahami se řídil a k jakým dospěl závěrům. Městský soud také neopomněl vypořádat navržené důkazy. Stěžovatel v podání ze dne 19. 12. 2017 (městskému soudu doručeno dne 20. 12. 2017) navrhl jako důkaz obsah usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2017, č. j. 6 As 32/2017 – 25, a ze dne 6. 9. 2017, č. j. 8 As 203/2017 – 14, obsah exekučního spisu sp. zn. 087EX 47/14 a také obsah e-mailu od společnosti Prochema Handelsgesselschaft mbH (dále jen „Prochema“), kterým tato společnost odmítla stěžovatele přijmout do zaměstnání. Městský soud si zmíněná usnesení od Nejvyššího správního soudu opatřil a jejich obsahem se zabýval, což se odrazilo v odůvodnění napadeného usnesení. E-mail od společnosti Prochema jako důkaz provést nemohl, neboť jej stěžovatel v žádné podobě nepředložil. Obsah exekučních spisů stěžovatel navrhoval k prokázání nezákonně vedených exekucí, tedy skutečnosti, kterou nebyl městský soud oprávněn v tomto řízení hodnotit.

[13] Individuální osvobození od soudních poplatků je procesní institut, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. „[ú]*častník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to*

zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.“ Účastníkovi lze přiznat osvobození od soudních poplatků, odůvodňují-li to poměry účastníka, a to zcela nebo zčásti. Žadatel je přitom povinen soudu prokázat věrohodným způsobem své majetkové a sociální poměry.

[14] Povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků. Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS). Nevěrohodnost či neúplnost tvrzení stěžovatele ohledně existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků znemožňuje, aby bylo žádosti vyhověno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 - 88, publ. pod č. 1962/2010 Sb. NSS). Přesto, že soud nezjišťuje z úřední povinnosti výdělkové a majetkové poměry účastníka a důkazní břemeno nese navrhovatel, nemůže soud zůstat zcela pasivní. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2012, č. j. 8 As 64/2012 – 12, „(p)*ro posouzení, zda jsou splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, je zároveň třeba, aby soud vyzval účastníka řízení k doložení osobních, majetkových a výdělkových poměrů a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. Soud zpravidla zašle účastníkovi řízení formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ s tím, nechť tento formulář účastník zašle vyplněný zpět soudu spolu se všemi relevantními doklady, které se vztahují k tvrzeným skutečnostem o majetkových a výdělkových poměrech.*“

[15] Jak plyne z výše uvedeného, břemeno tvrzení i důkazní v otázce majetkových poměrů, jakož i možnosti opatřit si příjmy, leželo na bedrech stěžovatele. Stěžovatel této povinnosti částečně dostál podáním ze dne 19. 12. 2017, ve kterém nicméně svou majetkovou situaci vylíčil neúplně a nedostatečně. Městský soud proto stěžovatele vyzval přípisem ze dne 19. 1. 2018, jehož součástí byl i formulář „*Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*“, aby svá tvrzení doplnil. Své závěry ohledně nároku stěžovatele na osvobození od soudních poplatků pak založil právě na tom, že stěžovatel na výzvu nijak nereagoval a soudu nesdělil skutečnosti potřebné pro posouzení předpokladů pro vyhovění jeho žádosti o osvobození od poplatkové povinnosti.

[16] Přípis byl doručován do vlastních rukou na doručovací adresu, kterou stěžovatel uvedl v žalobě. Jelikož nebyl na dané adrese zastižen, bylo do schránky vloženo upozornění, aby si soudní písemnost vyzvedl. Písemnost si však stěžovatel ve lhůtě 10 dnů nevyzvedl, takže měl městský soud za to, že nastala fikce doručení (§ 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, aplikovaný na základě § 42 odst. 5 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatele zkoumal, zda byly splněny zákonné požadavky pro to, aby se výzva mohla považovat za doručenou náhradním způsobem (fikcí), tj. i bez toho, že by se o ní a jejím obsahu stěžovatel jako adresát dozvěděl. V prvé řadě soud konstatuje, že stěžovatel nemůže s úspěchem namítat, že písemnost byla doručována na nesprávnou adresu, neboť městský soud písemnost zasílal na adresu, kterou

stěžovatel sám v žalobě výslovně uvedl jako doručovací, což právní úprava umožňuje (§ 46a o. s. ř.).

[18] Městský soud doručoval stěžovateli výzvu poštou, zásilkou určenou do vlastních rukou (doručenka typ I.). Volba způsobu doručení této písemnosti je v kompetenci soudu, zákon v tomto směru žádné pravidlo nestanoví. Postup pro doručování písemností do vlastních rukou je upraven v § 49 o. s. ř. Jeho odstavec 2 říká, že doručující orgán v případě, že adresáta nezastihl, písemnost uloží a zanechá mu vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Mezi náležitosti takové výzvy řadí § 50h odst. 2 o. s. ř. i poučení o následcích, jestliže písemnost nebude vyzvednuta (není-li náhradní doručení vyloučeno). Z doručenky navrácené odesílajícímu soudu (č. l. 18 spisu městského soudu) je patrné, že nezastiženému adresátu byla zanechána výzva, aby si písemnost vyzvedl. Stěžovatel kopii této výzvy České pošty ke své kasační stížnosti přiložil. Z jejího obsahu soud ověřil, že adresát byl poučen, že si dne 24. 1. 2018 uloženou zásilku může vyzvednout nejpozději do 5. 2. 2018 s tím, že poté bude vložena do jeho domovní schránky. Kolonka s textem: „K této výzvě je připojeno poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky.“ není zaškrtnuta, takže lze přisvědčit stěžovateli, že výzva doručujícího orgánu postrádá náležitost stanovenou § 50h odst. 2 o. s. ř., což má za následek, že zákonné podmínky pro to, aby mohla nastoupit právní fikce doručení soudní písemnosti, nebyly splněny (srov. obdobně stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2014, č. j. 2 Afs 69/2012 – 124). Výzva městského soudu k doplnění tvrzení k majetkovým a osobním poměrům stěžovatele tudíž nebyla řádně doručena, a proto nebylo možné rozhodnutí o nevyhovění žádosti o osvobození od soudních poplatků stěžovateli založit na odpovědnosti stěžovatele za neúplnost nezbytných tvrzení.

[19] Pokud je městský soud toho názoru, že tvrzení, jimiž dokládá stěžovatel, že jsou u něj splněny předpoklady pro přiznání osvobození od soudních poplatků, jsou nedostatečná pro řádné posouzení jeho žádosti, je na městském soudu, aby stěžovatele vyzval k jejich doplnění. Vzhledem k obsáhlosti stěžovatelova spontánního podání ze dne 19. 12. 2017 bude třeba, aby městský soud formuloval výzvu natolik konkrétně, aby stěžovateli bylo zřejmé, jaké údaje považuje soud za podstatné pro to, aby mohl o jeho žádosti rozhodnout. Standardizovaný formulář, ačkoli je jinak dostatečně podrobný a návodný, není pro tento účel vhodný, neboť je zcela obecný a žádá uvedení i těch informací, které stěžovatel již soudu sdělil a nijak nenaznačuje, v jakých směrech je městský soud považuje za nedostatečná nebo nedoložená.

[20] Obecně k předpokladům pro osvobození od soudních poplatků Nejvyšší správní soud odkazuje na ustálenou judikaturu, ze které plyne, že soud musí při posuzování osvobození přihlížet k celkovým majetkovým poměrům žadatele, k výši soudního poplatku, k nákladům, které si pravděpodobně vyžádá dokazování, k povaze uplatněného nároku a k dalším obdobným okolnostem. Při hodnocení majetkových poměrů žadatele je třeba přihlédnout nejen k výši jeho příjmů a množství disponibilních finančních prostředků, ale též k jeho možnosti si tyto prostředky opatřit. Rozhodnutí o žádosti pak musí vždy vycházet z konkrétního posouzení naplnění výše uvedených podmínek a musí odpovídat tomu, aby žadateli nebylo jen pro jeho majetkové a sociální poměry znemožněno uplatňovat nebo bránit své právo. Osvobození od soudních poplatků je proto

možno přiznat pouze osobě, která objektivně není schopna soudní poplatek zaplatit a nemá jinou možnost, jak se domoci svých práv než cestou soudního řízení. Vždy je však nutno přihlížet i ke konkrétním možnostem žadatele finanční prostředky si opatřit (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 As 28/2009 – 147, ze dne 21. 6. 2013, č. j. 5 As 33/2013 – 13, či ze dne 10. 4. 2017, č. j. 7 As 85/2017 – 15). Citované závěry byly rovněž aprobovány Ústavním soudem (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2016, sp. zn. I. ÚS 311/16, dostupné tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu z http://nalus.usoud.cz/). Obdobně Nejvyšší soud ve své judikatuře setrvale uvádí, že „[o]*svobození od soudních poplatků odůvodňují poměry žadatele zpravidla tehdy, nemohl-li by platit náklady bez ohrožení výživy vlastní a výživy osob, k nimž má podle zákona vyživovací povinnost. I když je věcí osobního rozhodnutí každého, zda hodlá pracovat, nemůže být zohledněna nemajetnost jako důsledek skutečnosti, že nepracuje z vlastního rozhodnutí. Nebrání-li proto žadateli o osvobození od soudních poplatků v práci nebo v jiné výdělečné činnosti zdravotní důvody nebo to, že přes evidenci u příslušného úřadu práce práci nesehnal, nebo jiné objektivní okolnosti, nelze nemajetnost jako důsledek absence příjmů z pracovního nebo obdobného poměru uvádět jako důvod pro osvobození od povinnosti platit soudní poplatky. Celkové zhodnocení všech okolností, které vypovídají o poměrech účastníka, se pak musí promítnout do závěru, zda účastník (vedlejší účastník) je s ohledem na své poměry schopen zaplatit soudní poplatky a nést další výdaje spojené s řízením, včetně nákladů spojených s poskytnutím právní pomoci (se zastoupením)*“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1589/2014, dostupné z www.nsoud.cz, aprobované usnesením Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3368/2015).

[21] Zda jsou důvodné námitky stěžovatele brojící proti závěru městského soudu, že u něj nejsou splněny zákonné předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, nyní Nejvyšší správní soud posoudit nemůže, neboť kvůli procesní vadě nedostal stěžovatel příležitost tvrdit a doložit rozhodné skutečnosti.

[22] Ohledně námitky nerespektování předchozích rozhodnutí (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2017, č. j. 6 As 32/2017 – 25, a ze dne 6. 9. 2017, č. j. 8 As 203/2017 – 14), kterými byl stěžovatel osvobozen pro řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že soud, který rozhoduje o osvobození od soudního poplatku, je povinen vždy vycházet z aktuálních majetkových poměrů, které je stěžovatel povinen tvrdit a prokázat. Jednou přiznané osvobození v jiném řízení automaticky nezakládá nárok na přiznání osvobození v odlišném řízení (s jinou výší poplatku, jinými aktuálními výdaji apod.).

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost je důvodná [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a proto napadené usnesení dle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), nejprve stěžovatele poučí, v jakém směru má svá tvrzení ohledně splnění předpokladů pro částečné či úplné osvobození od soudních poplatků doplnit a tato tvrzení případně doložit, a úsudek o důvodnosti jeho žádosti si učiní až poté, co uplyne lhůta, kterou stěžovateli k doplnění jeho žádosti stanovil.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu